

Hírmegjelenések: levelek el nem fogadtatnak.

Előfizetési árak:
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve:
Egyszerre 3 fr. — 3 fr. — 3 fr.
Félévesre 5 fr. — 5 fr. — 5 fr.
Negyedévesre 3 fr. — 3 fr. — 3 fr.
Külföldre egysz. évre 20 frank.

Zsuzsanna és fia, a kapható
a kaphatóval a Brassó Uj-
sághoz tartozó kaphatóval.

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Hirdetési felvételek a kiadó-
bíróságnak.

Hirdetési díja:

4 határozó grammra vagy
annak helyébe 2 kr. Nagyobb
elbírások hirdetésekkel
különböző. Minden egyes hirdet-
mény után vagy külön 30 kr.
belföldi beszedés.

Nyitási költsége az 10 kr.

Hirdetési és hirdetési díjat
előre fizetendő.

Megjelenik hetenként háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Főszerkesztő:
Dr. WEISZ IGNÁCZ
egyező.

Szerkesztési iroda:
Brassó, Lőpáncz 10. sz. alatt.
hová a lap szerkesztésére illető közlemények, közlések,
közvetlen küldés, az alábbi.

Feladó szerkesztő:
Dr. FISCHER AKOS
egyező.

Az „Intéző bizottság”.

A „Brassói Magyar Ujság” 44-ik számában foglalkozik a lapunk 43-ik számában fentti cikk által megjelölt cikkemmel és jónak találja a cikkben tárgyalt ügyet a személyes-kedős teretvé vinni.

Midőn én cikkemmel az „Intéző bizottság”-ról megírtam, engem nem személyes érdekek vezettek, hanem az vezetett, hogy legyen a brassói magyarságnak egy oly intéző bizottság, melyről mindenki elismerni legyen kénytelen, hogy az a brassói összes magyarságnak mandátáriusa, és hogy ne legyen senki Brassóban, a ki a bizottságot el ne ismerje.

Ezért egész tárgyilagossággal sem az intéző bizottság, sem annak — általam nem tudott — tagjai személyesen nem érintve tisztán azon okokra mutattam rá, a melyek ma annak okozták, hogy ezen bizottságot sokan Brassóban és pedig egész magyarországon sem tekintik a magyarság jogos képviselőinek; és egyuttal rá mutattam a bajra, hozzáfűzve, hogy jobban mondvá alkalmas által a kartam arra, hogy a néteni mulasztások vagy szervezkedési hibák pótlása, valahára oly szervezet létesítsék a magyarság kebelében, a melyről az egész magyarság elismerje, hogy az a brassói önmagyarságunk képviseli.

Azt vártam, hogy az arra hívott — mert cikkem által érintett — bizottság cikkemre reflektálva, egész tárgyilagossággal, mint cikkem tartalva volt és a mint az egy bizottságotól el

is várható — vagy meggyőző arról, hogy foglalkozom helytelen, vagy nem igazat adva, ugy fog szervezkedni, hogy többé mandátuma kétségbe ne vonathassék.

Ha az „intéző bizottság” a kérdést vitathatónak sem tartja — írja a „Br. M. U.” és én ebben is meggyőzőm, ha igaz; mert hiszen távol állott tőlem, hogy én vitát akarjak provokálni.

Én tisztán akartam a helyzetet; ha ezt az „intéző bizottság” nem tartja szükségesnek, elég sajnos, mert az ugyre nézve mindenesetre jobb volna, ha az intéző bizottság” helyzete tisztázott.

Igy, a mint ma állunk, kétségtelen az, hogy a „brassói magyar intéző bizottság”-ot, a magyarság mandátáriusának az egész brassói magyarság el ne ismeri; már pedig, ha egy nagy része és pedig az intelligenciának egy nagy része a bizottságot el nem ismeri, az magát az önmagyarság jogos képviselőjének nem tekintik.

És e tekintetben sem változtat a bizottság helyzetén az, hogy én régebben nem tudtam, tettem, vagy írtam, jobban mondvá, hogy mit fog írtam a „Br. M. U.”, mert bármit mondtam vagy tettem, az a bizottság szervezetének sem hibát nem említhetett el, sem jogosságát nem bizonyíthatja.

A mi pedig a szabadelvű és a többi pártok alakítását illeti, ezekre nézve — előre beossavatt az, hogy

ha bármely párt vagy bizottság helytelenül is alakult meg; ez az „intéző bizottság” helyes megalakulását soha sem igazolhatja, — a következőket jegyeztem meg:

A szabadelvű párt plakátját sem tartom egészen korrektnek, mert egy „megalakított szabadelvű párt”-nak sem lehet „végrehajtó bizottsága”, és mert emelől is helyesebbek tartottam volna, hogy az összehívók neveiket kiírják.

A szabadelvű párt végrehajtó bizottsága és az „előkészítő bizottság” eljárása között azonban találók különbséget.

A szabadelvű párt Magyarországon már létezett 1892-ben, a mikor a kérdéses plakát megjelent, a szászok már kimondották volt, hogy a szabadelvű pártot csak azoknak, sőt szabadelvű képviselőket is választottak már, a brassói szabadelvű polgár, tehát magyarok és szászok összejöve — bár a tekintélyesebb vezérfrakció — megállapodhatott abban, hogy az általam írott brassómegyei szabadelvű párt megalakítása ötletből gyűstelt hívjanak egybe.

A brassói magyar választó polgárok közül azonban egyaránt ha megbeszélte is, hogy „előkészítő bizottság”-ga alakuljon, a magyarság intelligenciájának túlnyomó része erről mit sem tudott.

A „szabadelvű párt intéző bizottságát” tehát, mely az alakuló gyűlést összehívta, a szabadelvű választók egy nagy és intelligens részének ér-

tekeztele előzte meg, a mely értekezlet a „végrehajtó bizottság”-ot megbízta és kiküldte; de ki bízta meg és ki küldte ki a magyar „előkészítő bizottság”-ot?

A szabadelvű párt alakuló gyűlésén meg is jelent a szabadelvű választók intelligenciájának legnagyobb része; de hányan jelentek meg az „Oroszlán”-ban?

A „Brassói magyar polgári párt” megalakulásakor megjelent Brassó város magyarságának egész magyar intelligenciája és oly választmányt állított össze, mely a brassói magyarság minden rétegét és tényezőjét képviselte, mert magában foglalta és nem zárta ki a hivatalnokokat, tisztviselőket stb. mint az „intéző bizottság” tehát joggal intézte a magyarság ügyeit, habár sohasem hangzottatta, hogy a „brassói magyarság mandátáriusa”.

Az a bizonyos 60-as bizottság — melyet nem én indítványoztam — sem volt sem helyesen, sem alkalmosságot megvalósítva, az nem is működött és magáról ötlejét sem adott.

A „Nagy István által alakított kis kör” hogy kikből állott, nem tudom, de hogy az a brassói magyarság intelligenciájának hivatali, közreszemelő, ipari és birtokos osztályának azon szímet volt, a közéletben szereplő és közbeszélésnek örvendő tagjai, vagy azok nagy részét sem foglalta magában; azt már a „kis kör” is igazolja és igazolja az, hogy Brassó város „500 magyar vá-

TÁRKA.

Az „Uloso”-koresmánál.

— Kérés: Rónaiakból —
Ira: Páncs János, fordította: Kós Ferenc.
(Polytáns).

Látva, hogy Marint ismét felvidéki-
toltam, beszélgetésemet tovább folytatam.
— Szó sincs róla, a munkások nagy
örögök. Ők jól vannak a juhászokkal
meg hozogattak egy-egy elváltat bányát
vagy egy-egy juhut is, melyről azt állít-
ják: kegyetlen. Nem azt mondom, hogy
ez onról szól, Marint, hanem arról, hogy
miért ment. Egy másik és az egész-
munkások nagy- (azért) hús, hogy a
koresmánál, bővel meg beszámol a
gazdának. Járta én a Baragán más tá-
jékán is, láttam én meg nyíves dolgokat!
A mint innen a Jalmosica völgyé meg-
nyitok, van meg koresmánál. Mindiggyét
ismerem. A minapiban beszéltem valki-
gyunk nagy- (azért) hús, hogy a
metyem, és őt én meg, és méfén
a legnyíves az udvarokból ellopott mel-
lovakkal elrohannak, meg megpírnék
egy kis csúnya mellett egy-egy koresmán-
a, aztán olyan az ember, hogy min-

donki a munka hasznát nézi és mindenki
a maga fuszakhoz húzza a parizst.

Egy bizony, Marint, aztán ha a rabló-
csapat-ellárat, kérészhétet jobbra-balra,
mivel a nem tudom, — sem látni —
kérül senki sem fuszakja magát egyből.

— Bizony meg lehet, boér uram, mert
rossz a világ! — mondá a koresmáros, ki
főlkelt mellem, mert neje hita, de nem
maradt sokáig, mert csakhamar mosolyog-
va visszatért:

— Ugy van, ugyancsak ismeri a
vidéki életet — mondá Marint és nekiján
ismét helyet foglalt.

— Azonban jöttön csak Marint, hogy
kérészhét ottjól valamit. Előbb valami
hajórtól ezt én említet, a mely a koresma
megőrti ré miatt kelezteket volt. Ugy
hallám, hogy e miatt még por is volt.

— Nekem történt? Mentem látni!
Örökömök az előfektől. Egészen ráköpen
ál a dolog a volam az igazság. Hallg
csak, hogyas történt. A róbbi, minthogy
igen nagy volt, még holtat felzárkottam,
a minapiban, mentem a gabonát a sző-
rűskertbe beborodtam, találokam Miklós
szántmárvál, ki azt mondá, hogy a boér
kérészhét, hogy miként hordhatbam a
a gabonát deszmálam. Én elbámoltam s
azt hittem azonnal, hogy a szántmárvál

csak tréfálkozik, vagy pedig ürügyet keres,
hogy valami silvességét győztse ki. Szó
sincs róla, a szántmárvál adósság volt
egy pakli dolmány és néhány csúnya árva-
l a azt hittem, hogy éresemre akarja
adni, hogy nem tenném rosszat, ha kitör-
lőm azt a néhány frankot, a mi kapni
valóm volt. Ma tréfának véstem és mit
lélt volna? Néhány bérem küldött az
udvarból, s a nélkül, hogy nőmet meg-
kérészhét volna, mert én nem voltam haza,
bemertek a kérészhérbe és ugyancsak
kivetők a deszmát. Mindon este dolga-
ról háztartóm, a szőrkertbe pillanték,
és nem tudtam, hogy mit higgyék. Sző-
bamba léptem és nőm bosznakodva beszélt
a történetek, és pedig csakhogy ki-
ment pukkadtan haragomban — mondá
a koresmáros. Miklós szántmárvál, lette
ezt volam, én pedig egy haragosan siettem
a kérészhérbe. Hogy lássam, mit vitt el
Igazán mondom, boér uram, — mondá
Marint, intén fejelem — nagyon szeretem,
hogy nem való ideahaza, mert lettem ment-
sem, valami nagy vesztő történetből
haza. — Csak hallja meg az ember,
valamire vesztő egy kérészhét és hogy
ne eszmélhesek boldó szántmárvál!

— S no, mi történt aztán?

— Hát mi történék? Egyik azt ta-

nasolós, hogy pereltem be, mások pedig,
hogy nincs igazam, annyira, hogy megam
sem tudam, hogy mitől legyek? Össze-
vissza gondoltam mindentől s aztán az
udvarba indultam; vettem magamhoz két
szép dinnyét és az uronak adtam, mert
azt a való otthon. Olyan arca, mint a
jo kenyér. Elmondottam, hogy mi bajom
volt Miklós szántmárvál és megmutattam
a kérészhét; megmondottam neki, hogy
nem igazgass, hogy tőlem deszmát ve-
gyon; az uró pedig neussivissan meg-
nyerte, hogy közben fog járni. Az uró
nagyra besült engemet, minthogy pont-
sán fizettem a hasznóból és mindig vit-
tem valami ajándékot, Igy is illik. Nem
nehéltam a kérészhét, hogy szél, költés
négyre. Azt hittem, hogy annyit elég lesz
és hogy a deszmát beszámítják az évi
résztben. Mind hiszám volt, mert a mi
egyszer a hasznóból udvarba bemegy,
mintha a farkas totka menne. Elfelejtet-
tem a dolgot és felede van mai napig
is. Némelyek azt tanácsolták, hogy perel-
jem be, de én azt gondoltam magamban,
hátja igaz van a kérészhét a kérészhét
kérészhét próbált; Igy tanultam az életem-
s a szőrt is eszedekem: „Ne perelj a
nyagokkal”

(Végső kérészhét.)

lasztó polgárból" alig 60 jelent meg az „Oroszlán"-nál arra a gyűlésre, és a mely az „intéző bizottság" kiküldte és a mely az „intéző bizottság" tagjainak nagyrésze azot közöl volt kevényt választani, a kik ott sem voltak.

Hát 60 magyar választó polgár 500 magyar választó polgár nevében drágibbat? Hisz ez mutaja legkeletlenebbnek, hogy mily igazan mondja a „Br. M. U.", hogy „sokan vannak, kik az intéző bizottságot nem ismerik", hát 500 választóból csak 410 nem ismeri!

De nekem nem célozm és nem volt célozm vitatkozni, sem az, hogy az „intéző bizottság" eddigi működését kritizáljam, vagy kibécséljem.

Célozm csak az volt, hogy rámutassak arra, miszerint a brassói magyarság nagy része nem tekinti az „intéző bizottságot" az öszmagyarság képviselőtelének, és hogy mód nyúlhat az elkövetett hibákat helyrehozni.

Hogy miért nem tekinti a brassói magyarság még ezen kívül is az „intéző bizottságot" a brassói öszmagyarság mandatóriusának, azt is elmondom.

Néhai Nagy István, midőn 1892. évi elején azzal az eszmével foglalkozott, hogy a magyarságot szervezze, azon törekvés által vezéreltetett, hogy itt a magyarságnak oly képviselőtestet szervezzék, mely alkalomadtán a főispán, főjegyző, a kormány ellen is fellépjen, ellenélti politikát kövessen és a szakszakkal a románokkal is paktiljon alkalomadtán.

Ezt Nagy István vélem, ki akkor már elkölözött voltam innen, közölve, figyelemzettem, hogy itt ellenélti politikát üzi, a főispánt, főjegyzőt és kormányt ellenkezni a magyarságnak nem szabad, és hogy ez csak rosszra vezethet iten és azt is mondom, hogy „ha Tompa (ki még akkor főjegyző volt), ezt a Nagy István törekvést meg tudja, mindent el fog követni ellene."

Hogy aztán — elkölözése után — Nagy Istvánnak éppen azon intencziával sikerült egy „intéző bizottság" létesíteni, azt eléggé igazolja az, hogy az intéző bizottság és annak közönye itt ellenélti politikát üznek, hogy a kormány képviselőit itt folyton támadják, s hogy kebelükkel minden tisztviselő, tanárst és kizárják, mely utóbbi körülmény már egymagában is a mellet szől, hogy az „intéző bizottság" csak nem a magyarság javát célozza, hanem más titkos törekvései vannak, mert egy oly bizottságnak, mely csak a magyarság javát akarja, mi oka sem lehet a tisztviselőket és tanári kart — mely éppúgy szíven viseli a magyarság javát — kiárni.

Hogy pedig az „intéző bizottság" itt nem összetartási, hanem szakadást idéztetett el, azt eléggé mutatja az, hogy két része oszotta a magyarságot: olyanra, a mely az „intéző bizottság" ba éret és olyanra, mely erre érelen; olyanokra, kik elismerik a bizottságot, és olyanokra, kik azt el nem ismerik; és igazolja a második magyar lap, mely politikai tekintetben is szaporította a-on szakadást, melyet más irányban kreiroztak.

Az én cikkem ezen szakadást meg-

szintetése érdekében iratott; és a kik jobbnak tartják a szakadást fenntartás, azok lássák és feleljenek érte.

Azt azonban a „végrehajló bizottság" figyelembe ajánlhatja, hogy hatalmasnak magát joggal felbuzhatja, de a brassói öszmagyarság meghatalmazójának magát jogosan nem tekintheti, még ha erre meghatalmazást is kapott volna, mielőtt a magyarság egy nagy része többtől el nem ismeri, mert az az meghatalmazás is vissza-vannak tekintendő, mielőtt a bizottság el nem ismerik.

A „Br. M. U." cikkében foglalt személynem vonatkozó összes állításokat különben alapon igazságoknak nyilvánítom.

Dr. W. I.

Belföld.

Országgyűlés. Április 12-én csak 25 képviselő járványt a Házból s már 13-án 10 órákor alig voltak 25-en, mikor az elnök megkérte az ülést. Epp ilyen arányban csökkent meg a karantén népessége is. Hancsák úr beszámolt a választások tanácsa és 27 S-on az eredmények áttekintéséről. Volt egy pár módosítás, de azok is csak olyanok voltak, hogy még a benyújtott sem haragudtak meg, hogy nem fogadták el őket a többség. Résztvettek a fogadtatás Apponyi Albert gróf, Herman Ottó úr, a kormány részéről a helyi Szegedi Deszák igazgatóságának és Belegy István előadók voltak meg az egyes szakszakkal.

Ápril 14-én felbocsátották a liberális vitát, hogy ismét naprendezés hozhassák a Kossuth-kérdést. Az ellenzék tendenciája teljesen világos. A kormány komoly törvényhozási munkásságot teremt a köztársasági házasság törvényjavaslatát oly dőlet többséget kapott, a minél meg magyarság nem dicsőrethet; elő kért feladást venni az erzelel politikát, s ezért bizalmatlansági indítványokat Ugron által a kormány ellen azért, mert a miniszterek nem jelentek meg a Kossuthi temetésén. Ez a bizalmatlansági indítvány is azonban az ellenzék feléi kulturális birományra hoz, a minél meg az összes elemek esztétizálás mellett is 104 többséggel volt a kormány, a melyről hiteken keresztül azt hirdették, hogy nincsen többsége a házában.

Ugron nagybaná dorgedelme Weller Sándor miniszterelnök röviden, tapintatosan, de őnzérettel a házvezetői nyilatkozott. Jelent az a helyzet, melyben a kormány a trón és nemzet között áll s a melyben mindkét irányban köztársasági vannak. Őnzérettel iratkozhatott arról, hogy a kormány többtől telt a Kossuthi iránt kevély érdekekben, mint a minisztérium más államok kormányai hasonló körülmények között tettek, a minél meg a külpolitikai körülmények ellenében a szabadság párt túljött előzölészt tette kiért vezért. — Róhmány Gedeon is felszólalt, hogy Ugron és mások által felérettet turini beszédét kimagyarázza.

Nevesztini szavazás volt azután a fölött, hogy Ugron bizalmatlansági indítványt nyújtott a házvezetői nyilatkozat ellen. A Ház 105 szavazattal kímélte Ugront, hogy az indítványt tárgyalni sem kívánja.

Ezután a kényérvény tárgyalása következett, melyeket Horváth Béla és Szász Károly először referáltak s melyeknek vitájában résztvettek Weller miniszterelnökön kívül Ferenczy Ferenc, Zely József, Thaly Kálmán és László Károly. A Ház 105 szavazattal kímélte Ugront, hogy az indítványt tárgyalni sem kívánja.

Gróf Csáky Albin.

A kulturális akadályok elhárításában nemzetünk élvárait szíven keresvő államférfiunkat jutatták a végzet jelentéséből

szerpet, mint Csáky Albin grófunk. kinek a szívesítő munkáiért igénylő hivatásba a Mindenható bőségesen adott jellemzőságot, munkákedvet és a nagy reformoknál nélkülözhetetlen szellemesét.

És eszömlében dőltek és jellemzősággal szemléltem meg a monogramjából — nagy kőszíven — de juttatott beritit közlő erőteljedségre révén — beuntatunk egy részletet, mely Csáky Albin szellemes életútjának, a publicisztikai ifjabb iránt nemzedék egyik igen tehetséges tagjának: Molnár Viktorának a jövő het elején megjelenendő nagybecsű esszéjébe egy nagy, hogy a jövő het elején Molnár tanulmányait néltán fogja helyt a hasonlított csekély számú hazai tanulmányi genre-ben; de egyezsműve hely becses arra is, hogy a legszélesebb körökben felkeltse az érdeklődést.

Ezzel átadjuk a szót a tanulmány szerzőjének.

Készen hittek, hogy gróf Csáky Albin, midőn 1888-ban, szeptemberben Csáky a vallás- és közoktatásügyi minisztérium élére állott, rövid idő alatt Magyarországot egyik legrokonszenvesebb miniszter, a politikai életnek pedig irányadó államférfijaként.

A nagy közönség egy ismerte őt akkor: távol a társadalom, egészen felkeltve a közönséget meg a kivégeztet tárgyalásokban való nyilvános szereplése és időközönként a főrendiházban tartott egy-egy beszédre; annyit azonban sejtettek, hogy a kiváló ember lehet, mert valahányszor egy miniszteri tüzére az utóbbi években megüresedett, mindannyiszor az irányadó körök gróf Csáky polihéttét emlegettek, és egyetlen hangzattak, hogy indokolt volna felszerelni több figyelemmel és nyugodtan előfokú állást, melyet mint Szepes vármegye orvosát és választós főispánja a család és főszékben elfoglalt, az anyagra zaklatott miniszterivel.

Ez imponált a közönségre.

Ritka és nem mindennapi ember lehetett az, a ki nem kíván miniszter lenni és sokatlan, megdőlő államát és pártot vezetni kiváló tulajdonságai és különösen előfokú tárgyalási tehetsége iránt. De bizalom nem győzködhet meg, mert eddigi nyilvános működése — egy viták — egészen távol tartotta őt a vallás- és közoktatásügyi. Különösen a tanügy emberei nem voltak megelégedve a választott elöljáró diktálás magyarság-miniszter lettak benne, a ki nem fog sokat történni a hozzá forduló ügy-bejós néppel és semmibe se fogja venni a szegény falusi tanítót, nem fogja megérteni a tanügy feladatát, csak puszait és elhagyja.

Az autonóm feltevések meg azt hiszteték arról, hogy utamonként és azal érdekek, hogy a pártok különben nem tudták volna ki legmagabótt rendjéről, a Szent-György-rendi megkereséséről, a katolikus egyház érdekében kifejtett buzgalma által nem feléltetése volna mártíri.

És e hír meg tápot is nyert azáltal, mert tudták, hogy őt feléltetése kiván és föld, és a kormány a vallásminisztérium vezetésével megközi, a ki már személyi vezetésével és nyilvános fogva elvise bízott tőket nyújt az egyházi köröknek, hogy Treftor Ágost miniszterének utolsó években egy néhány egyházi kérdés felvetése által lapangó, de mármár nyitit ki törőssel fennálló egyetemes megelégedést és bizalmat, jobban megértetté akit és tud minit, jobban megértetté akit és tud minit.

A közvélemény tehát tartózkodó állást foglalt el vele szemben és várta kormányzati ténylet.

Gróf Csáky pedig mindezeket a híreket előlvasa az újságokban; nem szől semmit, hanem dolgozni kezdett.

Minisztérium működését azal kezdte meg, hogy sorra megfogadta a fővárosi tanácsokat és alapon megvizsgálta mindezt.

Az érdeklődés már kollektív hatott a közönségre.

Nemcsak a kisvártog, hogy a gróf mindennap ott van minisztérium hivatalában

és csak késő délután távozik onnan. Tehát egy olyan gróf, a ki dolgozik, meg pedig alapban, mert a legkisebbek látszó ügye is kiterjeszti figyelmét.

A gróf tehát komolyan veszi hivatalát és arra törekszik, hogy minél előbb önállóan megfogadja érdekeit meg az elbő terjesztett kérdéseiben.

És több volt, mint a mennyi hittek, mert nem várták, hogy saját szellemének, képzettségének és eszömlájának bolygót alkaja nyomni a reá bízott ügyekre, hogy egész otthonosan fogja berendezni magát.

Alapban ember, volték a szákerfálok; legalláb jóság érdekeitnek figyelembe veszi és igazságos elbánásban fogunk részesülni; de a jó adminisztráció meg nem elégíti ki bennünket; a ki nem is van miniszter kők, a ki nem is van miniszter kők, a ki a tanügyet előbbre vinni, kulturális intézményeknél fejleszteni akar és tudja is.

Ez a kivánságot is teljesítette gróf Csáky.

Előb beszéltem, melyet társalkodósgörgetésnek tárgyalás alkalmával — rövid egyházi havi miniszterezése után — a képviselőházban előmondtott, oly tartalmas és nagy gyakorlati érzéssel tanus kódd programot fejtett ki, hogy a kétélekedő nagy társalkodó alig maradtak meg nehányan.

A programbevezető nagy hatást tett, mert az első mondatok, hogy a miniszter teljesen tájékozott meg társasja ügyekről, észreverte a hiányokat, ismerti az országos módját és a tanús tovább fejlesztéséről is vannak előfokú eszmék.

Mindenki érezte és tudta, hogy egy nagy feladatokra képes és hivatott államférfi kontott zászlót.

És a nagy teljesítménytelenségekben kitűrt rokonszenve a jövőre nézve is különösen által bizottosított magának, hogy a vita folyamán, bármely pártbármely részről felvetett jó eszmét szívesen elfogadja.

Ily előkénségnyel teljesen szokatlan volt, mert azelőtt gróf Csáky, mint államférfi minden pártvárosát és pártot kedvesen felülállónak tekintette és azt már is jelözte volt, hogy képviselői mandátumát nem vállalt.

Reform munkája kiterjeszkedett a nevelésügy minden ágára, minden iskolában történtek új intézkedések és javítások és nemcsak a „szerecs" és egyenlített befejeztet a közoktatásügynek.

Ingyanul egyháziállapítványok pedig a lehető legelbárlásba és hasikerül részre a törvényhozással szentesítették, kinyomni, a kők neve körül kört babört von Magyarországi történelméről.

Ma pedig mindenki bevalja gróf Csáky hivatalosát a vallás- és közoktatásügyi minisztérium vezetésére és senki sem kételkedhet a nagy államférfi voltában."

Ezenyit Molnár Viktor megjelölendő nyelvből. Az ifjúság, mint a békés, jellemzősége állapán. Falk Miksa szíve, melyek Molnáról megemlékezni boldogult Treftor Ágost emlékezők szentelt egyé dolgozatában:

... a mint Molnár Viktor, egy fiatal ember, a kit semmiműve vértokosság nem kötött a boldogult miniszterhez, emek érdekében tett, azt csak tisztellett és bűntellett.

Ezenyit Treftor Ágost emlékezők szentelt egyé dolgozatában: ... a mint Molnár Viktor, egy fiatal ember, a kit semmiműve vértokosság nem kötött a boldogult miniszterhez, emek érdekében tett, azt csak tisztellett és bűntellett. Ezenyit Treftor Ágost emlékezők szentelt egyé dolgozatában: ... a mint Molnár Viktor, egy fiatal ember, a kit semmiműve vértokosság nem kötött a boldogult miniszterhez, emek érdekében tett, azt csak tisztellett és bűntellett. Ezenyit Treftor Ágost emlékezők szentelt egyé dolgozatában: ... a mint Molnár Viktor, egy fiatal ember, a kit semmiműve vértokosság nem kötött a boldogult miniszterhez, emek érdekében tett, azt csak tisztellett és bűntellett.

